

názor ten shledal nss vedle slov »všecky« tiskopisy« a vedle toho, co svrchu řečeno o všeobecném zákazu propagace, i v § 19 lit. a) cit. zák. Tam ustanovuje se, co oznámení, týkající se dopravy, zasláné interestu na jeho dotaz, smí obsahovati. Tu půjde pravidelně o takovou celkem stereotypickou odpověď, již s různými obměnami podnikatelé dopravy v celých desítkách ne-li stech interestům na jejich dotazy zasílají. Jestliže podnikatel dopravy, třeba k vůli úspoře práce, oznámení takové dá mechanicky rozmnožiti, pak spadají pod pojem tiskopisů ve smyslu § 20 č. 5 cit. nař. a nesmí býti dána do oběhu, aniž dříve byla opatřena visem min-a soc. péče. Ratio ustanovení § 20 cit. nař., jež jako celé nař. vydáno bylo na základě § 18 cit. zák., který podrobnější ustanovení o dovozu nad podnikateli dopravy a jejich zástupci vyhrazuje nařízení, je tu jasná; aby v takových hromadných oznámeních, pro něž nebude jednotlivých konceptů, neobsahovala ničeho, co dle cit. zák. ustanovení obsahovati nesmí. — A právě o taková oznámení, obsahující sdělení ve věcech vystěhovaleckých, šlo.

Jde proto jen o druhý requisit skutkové podstaty přestupku st-li za vinu kladeného, byly-li tyto tiskopisy jím dány do oběhu. Že nebyly předloženy min-u soc. péče, je mimo spor. Stížnost popírá, že byly dány do oběhu; stojí na stanovisku, že slova »dāti do oběhu« jsou opakem slova »zaslati« a poněvadž ona oznámení byla zaslána jen dvěma osobám, má za to, že skutková podstata přestupku, který vyžaduje, aby tiskopis byl dán do oběhu, není dána. Stížnost nemá však pravdu. Jestliže — jak svrchu vyloženo, podnikatel dopravy nesmí z vlastní iniciativy ve věcech vystěhovaleckých s nikým bez předchozího vyzvání neb dotazu navazovati styky, z čehož plyne, že i své tiskopisy atd., může zasílati jen na vyzvání tomu, kdo učiní nějaký dotaz, a vyžádá si zprávu, je zřejmo, že slova § 20 č. 5 cit. nař. »dāti do oběhu« nemohou míti ten význam, který jim přikládá stížnost. Naopak plyne z řečeného, že tiskopis je ve smyslu § 20 č. 5 cit. nař. dán do oběhu, jakmile byl poslán tomu, kdo podnikatele ve věcech vystěhovaleckých požádal o zprávu, informaci a pod.; neboť, jak plyne z § 19 zák. cit., takový způsob dávání do oběhu, jaký má na mysli stížnost, totiž rozšiřování tiskopisu, aniž by určeny byly pro individuální osobu, není ve věcech vystěhovaleckých dovolen.

Stanovisko to, jež zaujal i žal. úřad, nevede nijak k důsledkům, jež uvádí stížnost, poukazujíc k tomu, že by pak podnikatel dopravy porušoval každým dopisováním § 20 č. 5 cit. nař. Vždyť st-l nebyl potrestán proto, že bylo tazatelům Františku R. a Pavlu A. na jejich dotazy odpovězeno, nýbrž proto, poněvadž při odpovědích těch bylo použito tiskopisů, jež min-u soc. péče nebyly předloženy.

Č. 7284.

Zaměstnanci veřejní (Slovensko): * Čsl. republika nemá nároku na vrácení platů, které byly vyplaceny převzatému státnímu úředníku sice po okupaci dotyčného území čsl. vojskem a v bankovkách, které tehdy byly zákonným platidlem ještě také v republice

čsl., avšak maďarským orgánem z peněz, které byly mimo okupační oblast čsl. státu.

(Nález ze dne 18. května 1928 č. 8971).

Prejudikatura: Boh. A. 4253/24, 4349/25.

Věc: Dr. Bartoloměj E. ve Z. M. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o vrácení přeplatků služebních požitků.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Podáním z 30. dubna 1926 žádal st-l, vrch. fin. rada v. v., o vrácení částky 3.460 Kč, která mu byla v letech 1921 a 1922 s platu sražena, a odůvodnil svoji žádost tím, že tato částka byla mu dne 23. března 1919, když ještě nebyl čsl. státem převzat, od maďarské vlády jako přídavek vyplacena v neokolkovaných korunách.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad uvedenou žádost. — — — —

O stížnosti nss uvážil: — — — —

Nař. rozhodnutím bylo vysloveno, že st-l je povinen vrátiti čsl. státu částku 3.460 Kč, která mu byla dne 23. března 1919 vyplacena maďarským státním orgánem jako služ. plat na měsíce duben až červen 1919. Tuto povinnost st-lovu odůvodňuje žal. úřad tím, že st-l obdržel za uvedenou dobu svůj plat z titulu svého služ. poměru dvakrát, takže je povinen jeden plat vrátiti. — Podle obsahu odv. spisu dostal však st-l plat od čsl. státu toliko za měsíce květen a červen 1919, nikoliv také za měsíc duben; není tudíž pro vrácení částky obdržené jako plat za tento měsíc vůbec žádného podkladu.

Pokud jde o měsíce květen a červen 1919, je nesporno, že st-li byl služ. plat vyplacen dvakrát. Nárok čsl. státu na vrácení zálohy na tyto dva měsíce maďarským úřadem vyplacené byl by však jenom tenkrát odůvodněn, kdyby ona záloha byla bývala poskytnuta z prostředků čsl. státu.

Je ovšem pravda, že podle správních spisů se výplata ta stala již po okupaci města Š. čsl. státem a v platidlech, která tehdy byla zákonným platidlem nejen v Maďarsku, nýbrž i v republice čsl. Ale je také patrné, že záloha ta byla st-li vyplacena maďarským státním orgánem na maďarském území, tedy z peněz, které byly již mimo okupační oblast státu čsl., a tedy nikoliv z peněz čsl. státu. Že by čsl. stát byl povinen tuto zálohu splatiti státu maďarskému, ža. úřad netvrdí.

Vycházel tudíž žal. úřad, maje za to, že nárok na náhradu této zálohy je odůvodněn již tehdy, stala-li se výplata po okupaci a v platidlech, která byla také platidly státu čsl., z mylného právního názoru, a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti již z tohoto důvodu dle § 7 zák. o ss. — — — —

Č. 7285.

Občanství státní. — Řízení správní: * Ustanovení o státním občanství v čl. III. rozhodnutí konference velvyslanců v Paříži z 28. července 1920 (vyhláška č. 20/25 Sb.) jest pokládati za vnitrostátní právní normu.

(Nález ze dne 19. května 1928 č. 5893).